

Sứ Điệp Thập Tự Giá

Kinh Thánh Nghiên Cứu: 1 Cô-rinh-tô 1:17-31, Cô-lô-se 1:20, 1 Phi-e-rơ 2:24, Công vụ 13:16-47, 1 Cô-rinh-tô 2:1-5.

Câu Gốc: “Bởi vì lời giảng về thập tự giá, thì những người hư mất cho là điên dại; song về phần chúng ta, là kẻ được cứu chuộc, thì cho là quyền phép của Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 1:18).

Cicero, một văn sĩ và nhà hùng biện La Mã ngoại giáo, đã nói với dân La Mã rằng họ thậm chí không nên nghĩ đến thập tự giá, vì đó là một phương cách xử tử quá ghê tởm. Dù Cicero qua đời khoảng nửa thế kỷ trước khi Chúa Giê-su sinh ra, lời phát biểu của ông cho thấy sự khinh miệt mà người La Mã dành cho thập tự giá. Nó tệ đến mức họ không nên nghĩ đến.

Trái lại, Phao-lô viết: “Lời giảng về thập tự giá . . . là quyền phép của Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 1:18). Đối với Phao-lô, Thập Tự Giá là phương tiện hòa giải giữa Đức Chúa Trời và con người (Ê-phê-sô 2:16, Cô-lô-se 1:20), là biểu tượng tối cao về sự khiêm nhường của Chúa Giê-su (Phi-líp 2:8), và là nơi món nợ khổng lồ của chúng ta đã được trả (Cô-lô-se 2:14).

Thập Tự Giá là câu trả lời của Phao-lô cho các vấn đề tại Cô-rinh-tô. Chỉ cần đọc một đoạn ngắn trong 1 Cô-rinh-tô, chúng ta sẽ nhận ra rằng ông rất quan tâm đến một vấn đề lớn: sự chia rẽ trong hội thánh. Phao-lô bối rối đến nỗi ngay sau phần chào thăm (1 Cô-rinh-tô 1:1-3) và phần tạ ơn (1 Cô-rinh-tô 1:4-9), thì đây là chủ đề đầu tiên ông đề cập đến (1 Cô-rinh-tô 1:10-17). Tuần này, chúng ta sẽ hướng về sứ điệp đầy quyền năng của Thập Tự Giá như là câu trả lời cho vấn đề này và cho những vấn đề khác tại Cô-rinh-tô.

* Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho ngày Sa-bát, 11 tháng 7.

Phúc Âm Của Thập Tự Giá

Phao-lô nói rằng sứ điệp của Thập Tự Giá là quyền phép của Đức Chúa Trời đối với chúng ta. Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi “Đức Chúa Giê-su Christ, và Đức Chúa Giê-su Christ bị đóng đinh trên cây thập tự” là trung tâm trong sự rao giảng của ông (1 Cô-rinh-tô 2:2).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 1:17–31. Phao-lô đang nêu lên điểm quan trọng nào ở đây?

Trong 1 Cô-rinh-tô 1:18–31, Phao-lô trình bày sự tương phản giữa sự đại đột của loài người và sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời. Thập Tự Giá có quyền bày tỏ điều tệ hại nhất của con người và điều tốt đẹp nhất của Đức Chúa Trời. Phần này của 1 Cô-rinh-tô được mở đầu bằng lời tuyên bố trong 1 Cô-rinh-tô 1:17. Vì Thập Tự Giá của Đấng Christ không được phép bị tước mất quyền năng (1 Cô-rinh-tô 1:17), nên sứ điệp của Thập Tự Giá phải giữ vị trí trung tâm trong sự rao giảng của chúng ta (cũng xem 1 Cô-rinh-tô 2:2).

Phao-lô nói rằng ông được sai đến không phải để làm phép báp-têm, nhưng để rao giảng phúc âm của Thập Tự Giá. Lời tuyên bố này yêu cầu chúng ta lưu ý hai nhận xét quan trọng. Thứ nhất, động từ Hy Lạp được dịch “sai đi” là apostellō, có cùng gốc với từ “sứ đồ.” Vì vậy, nhiệm vụ sứ đồ căn bản của Phao-lô là công bố phúc âm.

Thứ hai, lời Phao-lô nói về phép báp-têm không có nghĩa rằng phép báp-têm không quan trọng, hoặc ít nhất là không quan trọng bằng sự rao giảng. Thay vào đó, ông đang quở trách những người quá coi trọng việc ai là người làm phép báp-têm, thay vì chú ý đến Đấng duy nhất, là Chúa Giê-su, mà họ đã chịu báp-têm trong Ngài.

Khi nói “sự khôn ngoan của lời nói” (1 Cô-rinh-tô 1:17), Phao-lô không hàm ý rằng những bài diễn thuyết hùng biện tự nó là xấu. Điểm chính là sự khôn ngoan của loài người không được che khuất sứ điệp của Thập Tự Giá. Cụm từ này đề cập đến thuật hùng biện Hy Lạp-La Mã. Tại A-thên, Phao-lô đã dùng lý luận, khoa học và triết học, nhưng kết quả không nhiều. Vì thế, “ông quyết định theo một kế hoạch rao giảng khác tại Cô-rinh-tô trong nỗ lực thu hút sự chú ý của những người thờ ơ và lãnh đạm. Ông quyết định tránh những lập luận và tranh luận cao siêu, và ‘không biết gì’ giữa người Cô-rinh-tô ‘ngoài Đức Chúa Giê-su Christ, và Đức Chúa Giê-su Christ bị đóng đinh trên cây thập tự.’”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 244.

Những bài diễn luận cao siêu có thể che khuất sứ điệp của Thập Tự Giá theo những cách nào? Tại sao việc rao giảng Đức Chúa Giê-su Christ và Ngài bị đóng đinh trên thập tự lại gặt hái nhiều kết quả hơn tại Cô-rinh-tô so với việc dùng lý luận, khoa học và triết học tại A-thên? Tuy nhiên, có khi nào lý luận, triết học và khoa học có thể hữu ích trong việc rao giảng phúc âm không?

Sự Điên Dại Đối Với Người Hư Mắt

Khi đối chiếu sự dại dột của loài người với sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, Phao-lô nói rằng “lời giảng về thập tự giá, thì những người hư mắt cho là điên dại” (1 Cô-rinh-tô 1:18). Đây là lần đầu tiên trong sáu lần từ điên dại hoặc dại dột được nhắc đến trong 1 Cô-rinh-tô 1:18–31.

Đọc 1 Cô-rinh-tô 1:20, 21, 23, 25 và 27. Những câu này nói đến sự điên dại như thế nào để giúp chúng ta hiểu ý Phao-lô khi ông nói rằng sứ điệp của Thập Tự Giá là sự điên dại đối với những người hư mắt?

Từ Hy Lạp chỉ “sự điên dại” trong 1 Cô-rinh-tô 1:18 là *mōria*. Từ này chỉ xuất hiện năm lần trong Tân Ước, và tất cả đều ở trong 1 Cô-rinh-tô (1 Cô-rinh-tô 1:18, 21, 23; 1 Cô-rinh-tô 2:14; 1 Cô-rinh-tô 3:19). Ngoài *mōria*, những từ khác cùng gốc xuất hiện nhiều lần trong Tân Ước. Nhiều trường hợp xuất hiện của nhóm từ này trong Tân Ước được tìm thấy trong 1 Cô-rinh-tô.

Việc nhắc đến sự điên dại trong 1 Cô-rinh-tô 1:18, 23 không phải nhằm hạ thấp khả năng trí tuệ của người Cô-rinh-tô, nhưng hướng sự chú ý đến việc họ không sẵn lòng xem xét lẽ thật của phúc âm. Vì vậy, Phao-lô cũng phải đối diện với lối sống và tư tưởng vô luân, sự thiếu phân biệt, và thậm chí cả sự phản nghịch chống lại Đức Chúa Trời.

Hãy nghĩ đến hoàn cảnh của Phao-lô trong thành phố này. Ông đến một nơi tự hào về điều họ gọi là tri thức, khôn ngoan và sự tinh tế văn hóa. Và trong bối cảnh đó, ông nói về một người Do Thái xứ Ga-li-lê, Chúa Giê-su người Na-xa-rét, Đấng đã bị người La Mã đóng đinh trên thập tự rồi sống lại từ kẻ chết—tất cả là để trả giá không chỉ cho tội lỗi của họ mà còn cho tội lỗi của cả thế gian. *Người này có nghiêm túc không? Ông đang đùa với ai vậy?* Đây cũng không phải là một khái niệm triết học sâu sắc mới mẻ nào đó có thể được phân tích và giải thích bằng các công cụ triết học; nó dường như là sự cuồng dại, vô nghĩa, không có gì mà một người Cô-rinh-tô thông minh và có học thức có thể xem là nghiêm túc.

Sứ điệp của Phao-lô nghe có vẻ dại dột đối với người ngoại, thì đối với nhiều người Do Thái, sứ điệp về Thập Tự Giá còn tệ hơn nữa. Có người Do Thái nào lại mong đợi một Đấng Mê-si bị La Mã xử tử? Đấng Mê-si được cho là sẽ đánh bại người La Mã, chứ không phải bị họ đóng đinh trên thập tự giá.

Vì vậy, ngay từ đầu, Phao-lô đã gặp rất nhiều trở ngại tại Cô-rinh-tô. Thế nhưng, bất chấp tất cả, nhiều linh hồn—cả người Do Thái lẫn dân ngoại—đã được chinh phục cho phúc âm. Sứ điệp ở đây là gì?

Dù chúng ta đối diện với sự chống đối nào, Đức Chúa Trời vẫn có những người sẵn lòng nghe lẽ thật. Chúng ta phải sẵn sàng để Ngài sử dụng nhằm tiếp cận những người ấy ở bất cứ nơi nào họ ở, ngay cả tại những nơi ngày nay tệ như, hoặc còn tệ hơn, Cô-rinh-tô.

Quyền Phép Đối Với Người Được Cứu

Sứ điệp của 1 Cô-rinh-tô 1:18 quá rõ ràng đến nỗi không ai có thể bỏ lỡ ý nghĩa của nó. Ý nghĩa của Thập Tự Giá tùy thuộc vào cách người ta nhìn nó. Đối với những người phản nghịch Đức Chúa Trời, đó là sự điên dại; nhưng đối với những người khao khát sự cứu rỗi của Ngài, đó là quyền phép.

Đọc Cô-lô-se 1:20 và 1 Phi-e-rơ 2:24. Chúa Giê-su đã làm gì cho chúng ta trên Thập Tự Giá?

Như chúng ta đã thấy, trong khi rao giảng Tin Lành, người ta phải tránh dùng “sự khôn khéo mà giảng, kéo thập tự giá của Đấng Christ ra vô ích” (1 Cô-rinh-tô 1:17). Dưới ánh sáng của 1 Cô-rinh-tô 1:17, chúng ta dễ hiểu hơn vì sao điều đối lập với sự điên dại là quyền phép của Đức Chúa Trời, chứ không phải sự khôn ngoan của loài người (1 Cô-rinh-tô 1:18). Thập Tự Giá, vốn hoàn toàn trái với sự khôn ngoan của loài người, bày tỏ sự khôn ngoan của loài người thật sự dại dột đến mức nào.

Bản Hy Lạp của 1 Cô-rinh-tô 1:18 gợi ý rằng “những người hư mất” đang nhận lấy kết quả từ hành động của chính họ. Câu này có thể được đọc như sau: “Vì sứ điệp của thập tự giá là sự điên dại đối với những người đang tự hủy hoại mình.” Động từ Hy Lạp *apollymi* (“hư mất”) cũng có thể có nghĩa là “hủy diệt” (Giăng 10:10). Thật vậy, *apollymi* được dịch là “hủy phá” trong 1 Cô-rinh-tô 1:19.

Điều gì đang xảy ra ở đây? Phao-lô đưa ra nền tảng Kinh Thánh cho lời tuyên bố trong câu 18 về những người hư mất này bằng cách trích lời Đức Chúa Trời trong Ê-sai 29:14 ở câu 19. Trong câu 19, Đức Chúa Trời là Đấng đứng sau sự hủy diệt, điều này dường như mâu thuẫn với lòng kiêu ngạo tự hủy hoại được nhắc đến ngay trước đó. Tuy nhiên, không có mâu thuẫn nào. Ý tưởng ở đây là Đức Chúa Trời sẽ hủy diệt điều vốn đã tự hủy diệt chính nó.

Trái với những người đang bị hủy diệt, cụm từ “về phần chúng ta, là kẻ được cứu chuộc” (1 Cô-rinh-tô 1:18) cho thấy sự cứu rỗi chỉ đến từ Đức Chúa Trời. Phao-lô nói rằng chúng ta đang được cứu; tức là chúng ta không tự cứu mình. Dĩ nhiên, chúng ta không thể tự cứu. Sự cứu rỗi của chúng ta có nguồn gốc bên ngoài chính mình. Trong khi sự hủy diệt là do tự gây ra, thì sự cứu rỗi chỉ có thể được ban cho, là món quà ân điển dành cho tội nhân. Như 1 Cô-rinh-tô 1:21 nói rõ, chính Đức Chúa Trời cứu những người tin. Trong ý nghĩa này, sự điên rồ là hành động từ chối điều mà Đức Chúa Trời đã ban cho nhân loại qua thập tự giá của Đấng Christ (1 Cô-rinh-tô 1:30), và vì thế tự chuốc lấy sự hủy diệt cho chính mình.

“Vi tiền công của tội lỗi là sự chết; nhưng sự ban cho của Đức Chúa Trời là sự sống đời đời trong Đức Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng ta” (Rô-ma 6:23). Câu này nhắc lại điều Phao-lô đã nói trong 1 Cô-rinh-tô 1:18, 19 theo những cách nào?

Đấng Mê-si Bị Đóng Đinh

Phao-lô viết rằng “người Do Thái đòi dấu lạ, còn người Hy Lạp tìm sự khôn ngoan” (1 Cô-rinh-tô 1:22). Thập Tự Giá—ý tưởng rằng Đức Chúa Trời, Đấng Mê-si, bị đóng đinh—không phải là dấu lạ mà người Do Thái mong đợi. Nó cũng không phải là loại khôn ngoan mà người Hy Lạp tìm kiếm. Nó đi ngược lại sự mong đợi của mọi người.

Thật vậy, chỉ cần đọc cách các môn đồ phản ứng trước ý tưởng Chúa Giê-su bị đóng đinh (xem Mác 8:31, 32; Mác 9:30–32; và Mác 10:32–34), chúng ta bắt đầu thấy toàn bộ ý niệm ấy xa lạ và gây ghê sợ đến mức nào, đặc biệt đối với người Do Thái. Như đã nói trước đó, người Do Thái trông đợi Đấng Mê-si chiến thắng người La Mã; điều đó đã không xảy ra, ít nhất không “chiến thắng” theo nghĩa quân sự của thế gian.

Trong nhiều thế kỷ, đối với Cơ Đốc nhân, thập tự giá là biểu tượng của đức tin. Thật khó cho Cơ Đốc nhân thế kỷ hai mươi mốt hiểu được ý tưởng về một Đức Chúa Trời bị đóng đinh trên thập tự giá đã diễn rõ thế nào đối với tâm trí thế kỷ thứ nhất.

Tuy nhiên, chính vì đây là một sứ điệp gây chấn động như vậy nên nó đáng để chúng ta suy ngẫm cách sâu sắc nhất. Hình ảnh Đấng Mê-si bị đóng đinh khiến cho toàn vũ trụ thấy rõ Đức Chúa Trời sẵn lòng đi xa đến mức nào để hoàn tất kế hoạch cứu chuộc. Chính ý tưởng về thập tự giá, và về việc Chúa chết trên thập tự giá, đã đủ làm chúng ta, những tội nhân trên đất, kinh ngạc. (Hãy tưởng tượng điều đó hẳn có ý nghĩa thế nào đối với những tạo vật vô tội, những đấng đã biết và thờ phượng Chúa Giê-su trên thiên đàng!)

Đọc Công vụ 13:16–47 (đặc biệt là các câu 26, 38 và 47). Phân đoạn này dạy chúng ta điều gì về ý nghĩa của Thập Tự Giá?

Phao-lô nói Đấng Christ đã sai ông đi rao giảng phúc âm. Vì vậy, Phao-lô rao giảng sứ điệp về Đấng Mê-si bị đóng đinh trên thập tự giá (1 Cô-rinh-tô 1:23). Ông tiếp tục những ý tưởng này trong 1 Cô-rinh-tô 2:1–5. Vị sứ đồ trung tín với sự ủy thác của Đấng Christ. Khi rao giảng phúc âm, ông không dùng “lời nói cao xa hay sự khôn ngoan” (1 Cô-rinh-tô 2:1); thay vào đó, ông chỉ tập trung vào “Đức Chúa Giê-su Christ, và Đức Chúa Giê-su Christ bị đóng đinh trên cây thập tự” (1 Cô-rinh-tô 2:2). Lời nói và sứ điệp của ông “chẳng phải bằng diễn thuyết khéo léo của sự khôn ngoan, nhưng tại sự tỏ ra của Thánh Linh và quyền phép” (1 Cô-rinh-tô 2:4), vì thật ra, “sự khôn ngoan của loài người” tương phản rõ rệt với “quyền phép của Đức Chúa Trời” (1 Cô-rinh-tô 2:5).

Đấng Mê-si bị đóng đinh là điều hoàn toàn ngoài mong đợi của người Do Thái và người Hy Lạp. Điều này cho chúng ta biết gì về sự thật rằng Đức Chúa Trời không luôn hành động theo cách chúng ta mong đợi? Tại sao đây là một khái niệm quan trọng cần nắm vững, đặc biệt khi mọi việc không diễn ra như chúng ta kỳ vọng?

Đấng Quyền Phép Và Khôn Ngoan

Trong 1 Cô-rinh-tô 1:19, 20, 30 và 31, Phao-lô nói về sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời và sự khôn ngoan của loài người khác nhau một cách lạ lùng, vì vậy, chúng loại trừ nhau. Hãy chú ý rằng Phao-lô không bác bỏ sự khôn ngoan nói chung, nhưng ông bác bỏ loại khôn ngoan của loài người cố gắng cạnh tranh với Đức Chúa Trời, và không có khả năng giải phóng con người khỏi tội lỗi. Chỉ Đấng Christ, sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời, mới có thể thực hiện công việc này. Hãy xem bảng dưới đây.

nhưng về phần chúng ta, là kẻ được cứu	[sứ điệp của Thập Giá] là quyền phép của Chúa Trời	1 Cô-rinh-tô 1:18
nhưng đối với những người được gọi	Đấng Christ [là] quyền phép của Chúa Trời	1 Cô-rinh-tô 1:24

Cả 1 Cô-rinh-tô 1:18 và 1 Cô-rinh-tô 1:24 đều cho thấy Đấng Christ là quyền phép của Đức Chúa Trời, theo nghĩa Ngài có quyền năng cứu con người khỏi tội lỗi. Thật vậy, “Đức Chúa Trời dành lòng dùng sự giảng rõ đại của chúng ta mà cứu rỗi những người tin” (1 Cô-rinh-tô 1:21). Các cụm từ “chúng ta, là kẻ được cứu” (1 Cô-rinh-tô 1:18), “những người tin” (1 Cô-rinh-tô 1:21), và “những người được gọi” (1 Cô-rinh-tô 1:24) đều nói đến cùng một nhóm người, tức là những người đang sống trong kinh nghiệm cứu rỗi bởi đức tin. “Tin Lành của Đấng Christ . . . là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin” (Rô-ma 1:16).

Đấng Christ không chỉ là quyền phép mà còn là sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời. Nghĩa là qua Ngài, Đức Chúa Trời đã đối diện và giải quyết vấn đề tội lỗi. Sự khôn ngoan của thế gian không thể làm cho con người biết Đức Chúa Trời (1 Cô-rinh-tô 1:21). Trái lại, qua Đấng Christ, chúng ta trở nên khôn ngoan để được cứu rỗi (2 Ti-mô-thê 3:15).

Đọc 1 Cô-rinh-tô 1:24–29. Hãy chú ý những từ trong đó, như “dại dột,” “yếu đuối,” “quyền phép,” và “khôn ngoan.” Qua những từ này, Phao-lô muốn nhấn mạnh điều gì?

Khi đọc 1 Cô-rinh-tô 1:24–29, chúng ta chú ý đến các thuật ngữ đại dột (hoặc sự đại dột) và yếu đuối (hoặc sự yếu đuối). Sự khôn ngoan của loài người có thể xem sứ điệp của Thập Giá là đại dột và yếu đuối. Tuy nhiên, “sự đồ đại của Đức Chúa Trời là khôn sáng hơn người ta, và sự yếu đuối của Đức Chúa Trời là mạnh hơn người ta” (1 Cô-rinh-tô 1:25). Điều này không có nghĩa Đức Chúa Trời yếu đuối hay đại dột; đó chỉ là một cách diễn đạt cho thấy quyền phép và sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời vượt xa mọi điều thuộc về loài người.

Hãy suy ngẫm lời này: “Trong anh em chẳng có nhiều kẻ khôn ngoan theo xác thịt, chẳng nhiều kẻ quyền thế, chẳng nhiều kẻ sang trọng được gọi” (1 Cô-rinh-tô 1:26). Có sứ điệp nào ở đây cho chúng ta?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Calvary,” tr. 741–757, trong *The Desire of Ages*.

“Đối với tâm trí của nhiều người đang sống trong thời hiện tại, thập tự giá ở đồi Gò-gô-tha được bao quanh bởi những ký ức thiêng liêng. Những mối liên tưởng thánh khiết gắn liền với cảnh tượng đóng đinh. Nhưng trong thời của Phao-lô, thập tự giá bị xem với cảm giác ghê tởm và kinh khiếp. Việc tôn cao một người đã chết trên thập tự giá như là Cứu Chúa của nhân loại đương nhiên sẽ khơi dậy sự chế giễu và chống đối.

“Phao-lô biết rõ sứ điệp của ông sẽ được cả người Do Thái lẫn người Hy Lạp tại Cô-rinh-tô xem như thế nào. . . . Giữa những thánh giả Do Thái của ông, có nhiều người sẽ tức giận bởi sứ điệp ông sắp công bố. Theo sự đánh giá của người Hy Lạp, lời ông nói sẽ là sự đại đột vô lý. Ông sẽ bị xem là người thiếu khôn ngoan khi cố gắng chứng minh rằng thập tự giá có thể liên hệ đến sự nâng cao nhân loại hoặc sự cứu rỗi của loài người.

“Nhưng đối với Phao-lô, thập tự giá là đối tượng duy nhất đáng quan tâm hơn hết. Từ khi ông bị chặn lại trong hành trình bắt bớ những người theo Đấng Na-xa-rét bị đóng đinh, ông không bao giờ ngừng khoe mình trong thập tự giá. Lúc ấy, ông đã được ban cho sự mặc khải về tình yêu vô hạn của Đức Chúa Trời, như được bày tỏ trong sự chết của Đấng Christ; và một sự biến đổi kỳ diệu đã xảy ra trong đời sống ông, khiến mọi kế hoạch và mục đích của ông hòa hợp với thiên đàng. . . . Bằng kinh nghiệm cá nhân, ông biết rằng khi một tội nhân đã nếm biết tình yêu của Chúa Cha, được bày tỏ trong sự hy sinh của Con Ngài, và đầu phục ảnh hưởng thiên thượng, thì một sự thay đổi trong lòng diễn ra, và từ đó trở đi Đấng Christ là tất cả và trong tất cả.”—Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 245, 246.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong vườn Ghết-sê-ma-nê, Chúa Giê-su phán: “Cha ơi! nếu có thể được, xin cho chén này lìa khỏi Con!” (*Ma-thi-ơ 26:39*). Lời cầu nguyện này nói gì về cái giá vô cùng lớn mà Chúa Giê-su đã trả trên thập tự giá?
2. Phao-lô nói: “Sự đồ dại của Đức Chúa Trời là khôn sáng hơn người ta” (*1 Cô-rinh-tô 1:25*). Sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời khác với sự khôn ngoan của loài người theo những cách nào?
3. Sứ điệp về Đấng Christ bị đóng đinh là sự vấp phạm đối với người Do Thái và là sự điên dại đối với người Hy Lạp. Những chủ đề Kinh Thánh nào mà chúng ta rao giảng ngày nay có thể gây ra phản ứng tương tự nơi thánh giả hiện đại, và tại sao?
4. Phao-lô nói rằng “người có tánh xác thịt không nhận được những sự thuộc về Thánh Linh của Đức Chúa Trời” (*1 Cô-rinh-tô 2:14*). Vậy, làm thế nào chúng ta có thể nói về Chúa Giê-su với những người này theo cách có thể chạm đến lòng họ? Hay có lẽ chỉ hành động của chúng ta mới có thể chạm đến họ.